

ZIJN LAATSTE WERK

DOOR K. VAN DER GEEST

TEGEN den avond betrok de lucht, die den geheelen dag al gewerkt had; het begon te waaïen uit het noordwesten; de grauwe meeuwen zochten schuil achter het dorp; de kerels, die riet pootten op het strand keken elkaar eens aan — ze zouden blij zijn als het zes uur was en ze naar huis konden gaan.

Even na vijven stelde Jacob Igersen aarzelend voor: — Zou het ook goed zijn als we de rietbulten over het duin brachten?

Daar lachten de anderen hem om uit:

— Wat denk je dan? Dat we een hoog tij water krijgen?

Hij gaf hun geen antwoord.

— Ze weten het toch altijd beter, dacht hij.

Bezorgd keek hij uit — zijn hand beschuttend boven zijn oogen! — over het strand naar de witte schuimende koppen der golven, en de rietbulten, die daar op de open ruimte stonden. Hij schudde zijn ruigen kop.

— Ik heb het toch in vroeger jaren wel meegemaakt . . . , mompelde hij voor zich heen.

En waarachtig — 's nachts kwam Pommel hem waarschuwen:

— Jacob! De rietbulten moeten in veiligheid gebracht worden; het water staat tegen de duinen op!

— Daar was ik al bang voor, gromde hij.

Hij kwam moeizaam overeind, en schoof het zware dekbed van zich af. Het duurde lang eer hij aangekleed was, ook al haastte hij zich daarbij. En toen moest hij eerst nog, langs den wand, door de kamer een paar keer heen en weer loopen, om in beweging te komen, eer hij kon gaan. Jarenlang had hij in weer en wind, in de duinen, op het strand en op het veld gezwogd en gesloofd; daardoor was hij stram geworden.

Toen hij buiten kwam was Pommel al weg; die had niet op hem gewacht. Jacob Igersen ging alleen, schuin door de duinen, naar het strandpad — in de duisternis. Het waaide dat het rookte; nu en dan moest hij een oogenblik stil staan, voorover gebogen, met de handen te steun op zijn knieën, en den rug tegen den wind in, om op adem te komen; een keer of wat struikelde hij, en dan duurde het nog al even eer hij weer overeind was. Toen hij eindelijk, uitgeput, aan het strand kwam, hadden zijn maats — jonge kerels! — de helft van de rietbossen in veiligheid gebracht, achter de duinen; de andere helft spoelde weg met den vloed, die als razend op kwam zetten.

Er was voor Jacob niets meer te doen; zenuwachtig liep hij heen en weer.

— Ik ben te laat, maalde het hem in zijn kop.

Het hinderde hem. Geen mensch zei er wat van; ze zouden er zelfs niets van gezegd hebben als hij maar heelemaal niet gekomen was.